

2015. december 3. csütörtök

Iz 26,1-6; Mt 7,21.24-27 - „Te is építsd életed Krisztusra, és a ház örökké áll.”

A Jézus iránti hűség, és ennek tettekben való kifejezése a házunk alapja. Ha jól végeztük a munkánkat, az erre épült ház biztonságos talajon áll. Az alap már biztos, javításra, szerelésre, bővítésre, szépítésre azonban mindig van szükség és lehetőség.

Először gondoljuk végig: Vajon az alap, az alapom, teljesen rendben van? Nem vagyok-e én is olyan, mint az evangéliumban szereplő „balga”, aki homokra építi a házát? Van-e biztos, megingathatatlan alapom, amire érdemes építkezni? („Jöhet az eső, és fújhat a szél”?)

Most pedig gondoljunk kicsit a házra, amit eddig építettünk: Meg vagyok vele elégedve? Ez minden, amire képes vagyok, vagy csak ennyire szánok időt, fáradságot? Foglalkozom eleget önmagam építésével, esetleg segítek-e másnak is az építkezésben?

Figyeljünk, hogy tetteinkben is megvalósuljon az elméletben tudott JÓ:

„Nem elég a jóra vágyani, a jót akarni kell!
És nem elég akarni, de tenni, tenni kell!”
(Váci Mihály)

Csiky Annamari és Dóri (Budapest, 5. régió)

***

Mt 7,21.24-27

„Nem mindenki, aki azt mondja nekem 'Uram, Uram!', megy be a mennyek országába, csak az, aki megteszi Atyám akaratát.”

Előfordul, hogy az ember többnek mutatja magát, mint amennyi valójában. Szeretnénk jobb színben feltűnni, hogy elismerjenek az emberek. De nekünk a mennyei Atya elismerésére kell törekednünk, és ő a rejtekben is lát, hiába próbáljuk becsapni, csak magunkat csapjuk be. Jézus nevében is lehet bűnt elkövetni, rá hivatkozva talán még kártékonyabb minden bűnös, erőszakos cselekedet. Nem elég az „Uram, Uram” ismételtetése, ha nincs mögötte tartalom. Ha nem tudunk megváltozni, ha nincs bennünk állandó metanoia, mit sem ér. Ha nem ismerjük fel a mennyei Atya akaratát, és nem teszünk meg mindent, hogy ezt valóra is váltsuk az életünkben, kárnak jöttünk a világra.

„Mert mindenki, aki hallgatja e szavaimat, és tettekre váltja azokat, hasonló az okos emberhez, aki a házát sziklára építette.”

A mi életünk sziklája Jézus, az igazodási pont. Azért jött a világba, hogy megmutassa, élénk élje és elmondja, hogyan éljünk. A betlehemi jászolban fekvő gyermek szemébe nézve vizsgáljuk meg életünket, hogy érdemes volt-e eljönnie értünk, jobbak lettünk-e, mint nélküle lettünk volna?

Az Advent a készülődés, a várakozás a Gyermek születésére. Szívünkben az öröm lángjai bujkálnak. De az Advent a megbánás, a megtérés ideje is. Mindennap meg kell térnünk, újra és újra visszatérnünk az igazodási ponthoz, hogy örömünk teljes legyen.

Nagy a kihívás, nem könnyű a megmaradás. Add, Uram, hogy ne jöjjön akkora vihar, amely elmosná, romokba döntené a Rád épített életünket! Ámen.

Apáti Zsuzsa (Seeker, Pécel, 10. régió)

